

Zlatá pomsta

René Anour

Seděla naproti svému bratranci Schlomovi. Měl ukazováček vklíněný do Sucha skleněného hrnku a bez hnutí se díval na pocukrovaný kopeček šlehačky na kávě. Dokonce i jeho fialový kabát dnes působil méně barevně než jindy.

Jacques, jeho štěňátko plemene bichon à poil frisé, mu seděl na klíně a spokojeně se rozhlížel kolem sebe.

„Je to, jako kdyby někdo zhasl,“ pronesl Schlomo smutně.

Fanny se nemusela ptát, aby věděla, co tím myslí.

Právě tady v *Café Landtmann* se potkávali s Tilde.

„Jak se ti daří?“ Chabý pokus změnit téma, ale i to se počítá.

Schlomo teatrálně vzdychl. „Mám vytvořit masky a kostýmy pro tu bláznivou kouzelnickou frašku *Sedlský milionář* od Raimunda. Měly by být veselé a vtípné, ale všechny mé návrhy jsou ďábelské a temné. Jestli s tím nepohnu, vyhodí mě, *mistr nemistr*.“

Fanny se donutila k povzbudivému úsměvu. Herci v Burgtheatru svému maskérovi říkali rádi *mistr*.

„To by udělali velkou chybu, kdyby tě vyhodili. Tvoje práce je vždycky geniální.“

„Na zvadlých vavřínech se nedá odpočívat,“ zamručel a nepřítomně hladil Jacquese po hlavě. Pejsek byl dárkem od Fanny a Tilde a dříve patřival majiteli nevěstince *Le Rouge Un*.

Schlomo se napil kávy a nad horním rtem mu zůstal knírek od práškového cukru, což působil na jeho jinak pěstěném obličejí komicky.

„Znal jsem ji jen několik měsíců a stejně mi život bez ní připadá fádni,“ vzdychal. Poté se náhle natáhl přes stůl a stiskl Fanny ruku. „Ale je krásné, že mám tebe, sestřenko.“ Nepřítomně se zahleděl z okna. „Ty jsi veškerá rodina, kterou mám.“

Dveře do kavárny se otevřely a rázně si to k nim mířil Max, aniž by se nechal vyvést z rovnováhy tabákovým kouřem nebo čišníky pobíhajícími sem a tam.

Měl na sobě jednoduchou bílou košili, černé kalhoty a klobouk, který si elegantním pohybem sundal a pověsil na mosazný věšák.

„Ach, dobrý den, pane inspektore,“ pozdravil ho Schlomo a ruku stáhl. „Prosím zatkněte mě, umělecké vakuum v mém nitru už zcela jistě není legální.“

„A myslíš, že by to pomohlo?“ odpověděl Max s pozdviženým obočím a obrátil se k Fanny.

Na okamžik jí připadalo, že se k ní chce sklonit, aby ji políbil, ale neudělal to.

Proč jen ho při jejich posledním setkání tak zarazila – vzpomínka na ten jediný okamžik, kdy ji políbil, byla sladká jako med. Snad by z toho mohlo být i něco víc.

„Zdravím tě,“ pozdravila ho Fanny krátce.

Pohlédl na ni a kývl.

Schlomo si zimomřivě třel paže. „Možná bych si měl dojít pro kabát, je tady hrozná zima,“ stěžoval si, zatímco drbal Jacquese na hlavě.

Max si objednal kávu s mlékem a Fanny se snažila vyhnout jeho pohledu.

„Mám něco, co vám musím říct.“ Zkřížil ruce a díval se střídavě na Schloma a jeho sestřenku. „Fanny nedávno pitvala jednu mrtvolu, jistého Helmuta Anku.“

Fanny už dříve Maxovi o mrtvém vyprávěla, i o podivných okolnostech jeho smrti na toaletě vídeňské *Kunstschau*.

Tak ráda by se mu svěřila i s tím, jak se setkala s Waidringem, ale kdyby se o tom dozvěděl, udělal by něco hrozně hloupého, proto si to raději nechala pro sebe.

„Nezjistil jsem o tom muži mnoho kromě toho, že byl vášnivým sběratelem gmundenské keramiky. Každopádně měl ve svém malém bytě ve třetím obvodu ty nejexkluzivnější servisy. Ale jednu věc jsem přece jenom vypát-

ral a myslím, že je nanejvýš zajímavá: Anka zřejmě byl jedním z mála Waidringových přátel.“

„Chceš říct jednou z jeho loutek,“ odvětila Fanny chladně.

„Ne, Fanny, náhodou myslím opravdu to, co říkám. Tady...“

Přisunul k nim fotografii.

Byl na ní o něco mladší Anka vedle Waidringa, který mu dosahoval sotva k ramenu. Oba na sobě měli obleky v barvě khaki a dívali se hrdě do okuláru. Každý z nich v ruce držel pušku velké ráže a Waidring měl nohu položenou na hlavě zastřeleného slona, z jehož oka vytékala krev.

Max měl pravdu. Skutečně to působilo tak, jako kdyby se přátelili, i když si nedokázala představit, že by si někdo s hrabětem mohl rozumět. Kdyby to věděla, pitvala by Anku o poznání méně jemně.

Schlomo sáhl po fotografii a prohlížel si ji. „Tehle Waidring, musím přiznat, že na něm něco *je*... Jsme si jistí, že...“

„Ano!“ odpověděli Fanny a Max zároveň.

„Jaká škoda. Proč jsou vlastně vždycky ti nejpodlejší chlápci ti nejpřitažlivější?“

„Chápete, co to znamená?“ zeptal se Max.

Fanny to chápala. Šlo o stejné podezření, které měla už při Waidringově návštěvě. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. Vskutku nebylo zcela nepravděpodobné, že je hrabě nechává sledovat. „Někdo vede s Waidringem otevřený boj,“ zašeptala.

Max sotva zřetelně přikývl.

„A možná,“ pokračovala, „je ten nepřítel našeho přítele náš přítel.“

„Nerad to přiznávám, ale poté, co jsme... že policie nám nepomůže, je to možná pravda.“

Schlomo je oba střídavě pozoroval. „Chcete tím říct, že bychom se měli s tím vrahem nějak spojit?“

„Ne,“ odpověděl Max ostře dřív, než se Fanny stihla vyjádřit. „Pořád je to vrah. Anka možná za Waidringovy zločiny vůbec nemohl.“ Dlouze se zahleděl na Fanny. „Jestli se teď vrhne na Waidringa a bude úspěšný – o čemž pochybuji, pravděpodobnější bude, že sám brzo zemře hroznou smrtí – neuroní za něj nikdo z nás slzičku. U toho zůstaneme. Cokoli jiného by nás jen vtáhlo hlouběji do celé věci. Fanny, můžeš být ráda, že tě Waidring nechává bez povšimnutí.“

Kdyby Max věděl...

„Máš vlastně ještě ten řetízek s onyxem?“ zeptala se náhle. Měla ho u sebe, když se s Tilde vplížily na Waidringův ples v Palais Coburg. Měl sloužit jako stvrzení výměnného obchodu. Hrabě jí měl předat informace a ona mu měla dát na oplátku řetízek. Protože však setkání nabralo nečekané obrátky, nechala si ho u sebe a poté vrátila Maxovi.

„Proč?“

„Mohl bys mu ho poslat, anonymně to bude lepší. Možná se pak nebude cítit tak ošizený a nechá nás na pokoji.“

„To vůbec není špatný nápad,“ přemýšlel Max.

„Nikdy jsi mi neřekl, proč vlastně ten řetízek tak chtěl.“

Max sklopil pohled. „Nemyslím, že je to ještě nějak důležité. Nechám mu ho poslat.“

„Je něco nového ohledně toho neznámého muže v klobouku, který mě pozdravil před Tildiným domem?“ zeptala se Fanny.

Max stiskl rty. „Obávám se, že musím dát za pravdu nadporučíku Reitererovi. Kde bychom měli začít pátrat? Kdyby sis vzpomněla ještě na něco...“

Fanny zakroutila hlavou. „Byl to jen okamžik...“

Max přikývl. „Třeba tě ještě něco napadne.“

Vypil kávu na jeden zátah a přivolal číšníka.

„Už jdeš?“ zeptal se Schlomo.

„Bohužel musím do Hernals. Truhlář mi dnes doveze ještě jednu novou skříň.“

Otočil se k Fanny. „Chtěla bys... chtěla bys jet se mnou? Mohla bys mi říct, kam se nejlépe hodí...“

Cítila, jak jí začalo rychleji bít srdce. S Maxem v jeho bytě... Žertoval? Neexistovalo nic, co by udělala raději. Kdyby však Waidring zjistil, jak moc pro ni znamená...

„Já... musím dneska večer připravit ještě něco do práce.“

„A co, prosím pěkně?“ zeptal se Schlomo. Fanny by mu v tuhle chvíli nejradši nafackovala.

„Pitevní zprávy.“

„Ach,“ vzdychl Schlomo. „Je dobré je mít hotové dřív, než přivezou mrtvoly.“

Fanny ho koplá do holeně, až zkřivil bolestí ústa.

„Chápu.“ Max zaplatil a na oba kývl. „Dávejte na sebe pozor!“

Opustil kavárnu stejně tak rychle, jako do ní vešel.

„Jsi ta nejzbabělejší...“

„Nech toho,“ přerušila ho Fanny a třela si obličej.

„Ale já tomu prostě nerozumím!“ Schlomo kroutil hlavou. „Zasloužíš si být šťastná. Ona by si to přála, ať je...“

„On ho zabije, Schlomo.“

Pravda byla taková, že nejprve Maxe odmítla, protože by jí to připadalo jako zrada vůči Tilde, a teď měla zkrátka strach.

„Když zjistí, že pro mě Max něco znamená, vezme mi ho, tak jako Tilde.“ Do očí jí vstoupily slzy. „Rozumíš?“

Schlomo nakrčil čelo a zpytavě ji pozoroval. „Řekni mi, co se stalo,“ vyzval ji překvapivě vážně.

Fanny okamžik váhala, ale komu jinému vyprávět o Waidringově návštěvě než svému bratranci?

„Měním svůj úsudek, ten chlap je postrach,“ prohlásil Schlomo, když skončila.

„Já nevím, co udělal s Tilde. Jestli je vůbec naživu. Nemůžu přivést do nebezpečí ještě i Maxe.“

Schlomo se trochu naklonil. „Ale kdybychom toho vraha našli... nemuseli bychom toho dělat moc. Možná by stačilo, kdybychom mu tu a tam dali nějaký tip.“

Fanny zakroutila hlavou. „Snad je to opravdu jediné východisko. Tilde nám ale jen tak nevrátí.“

Schlomo se kousl do rtu.

„Max se to nesmí dozvědět.“

„Cokoli budeš potřebovat, jsem tu pro tebe,“ prohlásil Schlomo. „Teď pracujeme ve dvojici.“

„Najdi vraha, znič Waidringa!“ pronesla Fanny.

„Najdi vraha, znič Waidringa!“ zopakoval Schlomo a položil svou ruku na její.

Než Fanny jela domů, udělala si docela velkou zacházku a vydala se z *Café Landtmann*, které se nacházelo naproti radnici a Burgtheatru, elektrickou tramvají až do Währingu, kde se procházela mezi mondénními vilami čtvrti Cottage. Krátce se zastavila před domem, který dříve obývali Meiselovi a nyní tam už bydlela jiná rodina. Tady pod lipami ji Max políbil... Fanny

potřásla hlavou a potlačila smutek. Proto sem nepřijela. Pokračovala rychlým krokem dál, zatímco nad ní kroužili rorýsi a slétávali se do hnízd pod střechami vil.

Před nejnádhernější vilou v ulici, postavenou v anglickém venkovském stylu, zůstala stát a stiskla zvonek.

Už bylo kolem osmé, takže museli být doma.

Z domu vyběhla do předzahrádky služebná a ostýchavě se Fanny ptala, čím může posloužit.

„Náhodou jsem se ocitla taky v okolí a chtěla bych pozdravit strýce Frederika a tetu Amalii,“ vysvětlila Fanny přátelsky.

Teta Agathe by byla nadšená, kdyby se doslechla, že se Fanny vydala na návštěvu příbuzných z otcovy strany. Důvod této návštěvy by ji však potěšil o poznání méně.

Služebná zmizela a dlouho se nevracela, takže se Fanny domnívala, že ji tady prostě nechají stát. Pak ale dívka přispěchala se slovy: „Pan a paní Goldmannovi vás očekávají na zahradě.“

Fanny se na služebnou usmála, ta jí otevřela dveře a vedla ji vstupní halou do zahrady. Fanny tuhle zahradu znala a milovala, o svém strýčkovi Frederikovi však totéž bohužel říct nemohla.

Během toho, co čekala venku, připravil personál menší občerstvení. Na stolku stála konvice s čerstvě uvařeným čajem, třemi porcelánovými šálky a talířem s hezky naaranžovanými koláčky.

Velká zahrada, z které bylo krásně vidět téměř celé město, se podobala zámeckému parku. Ale Fanny sem nepřišla, aby obdivovala nádherný výhled.

Fannyina teta Amalie už seděla u stolku. Ve večerním slunci se třpytily její krémové šaty. Strýc stál opodál natočený zády k příchozí a kouřil doutník.

Co vlastně spojovalo nesnesitelné muže a doutníky?

Teta vzhledla, jako kdyby čekala, až se Fanny přiblíží. „Ach, Fanny, jak milé... a jaké překvapení!“

„Promiň, že jsem sem tak vpadla, milá teto.“ Fanny ji políbila na tvář.

„Ale ne, my máme radost, vid', Frederiku?“

Strýc se otočil a věnoval Fanny přísný pohled. „Mhm!“

Teta ukázala Fanny, kam si může sednout, zatímco strýc zůstal stát.

Služebná jim nalila čaj a Fanny se opatrně napila.

Amalie se na ni vyzývavě podívala. Takže žádné dlouhé zdvořilostní úvodů. Tím lépe.

„Přemýšlela jsem, že se u vás stavím, abych vám řekla několik věcí. O Schlomovi.“

Teta se maličko napila čaje, zatímco strýček prudce vydechl nosem.

„Minulý měsíc vytvořil masky a účesy pro slavnou inscenaci *Fausta*. Do konce o něm psali v novinách, podívejte!“

Fanny otevřela kabelku a položila na stůl článek z *Wiener Zeitung*, kde zmiňovali Schlomovo jméno.

„*Za atmosféru této velkolepé inscenace vděčíme v neposlední řadě kostýmnímu výtvarníkovi Françoisi Goldmannovi, kterého herci s úctou oslo-
vují mistře,*“ četla nahlas.

„François,“ zasyčel strýc Frederik, aniž by článku věnoval jediný pohled. „Jako kdyby se styděl za své pravé jméno.“

Pro jejího strýce, velkopřumyslníka, jemuž patřila obrovská továrna na konzervy na východě města, znamenal zřejmě každý aspekt Schlomovy existence ostudu. Z tohoto důvodu rodiče kontakt se svým synem přerušili. A to bylo ještě velmi jemně řečeno, protože ve skutečnosti šlo o *vypovězení*. Schlomo nebyl v domě svých rodičů vítán už celá léta.

„Je to jen jeho umělecké jméno,“ uklidňovala ho Fanny. „Pro mě je to samozřejmě Schlomo.“ Přisunula novinový článek blíž k tetě, ta se na něho však podívala s takovým odporem, jako kdyby se právě na stolek s obcerstvením zatoulala ropucha.

„Kvůli němu vznikají řeči a posmívá se nám příbuzenstvo i obchodní partneři jeho otce.“

„Co vytváří, je velkolepé, je to... tryskající život, plný barev. Měli byste někdy přijít, abyste se podívali na některou z inscenací. Teď právě připravuje hru *Sedlský milionář* od Ferdinanda Raimunda.“

Možná to kvůli Schlomově tvůrčí krizi neměla vůbec zmiňovat. Ale když spatřila tetin opovržlivý výraz, věděla, že šance na to, aby se na představení přišli podívat, jsou stejně jen nepatrné.

„Milé dítě,“ prohlásila teta a nuceně se usmívala, „že to ty považuješ za velkolepé, to je docela možné.“ Zřejmě si o Fannyině způsobu života myslela stejně tak málo jako o Schlomově. „Ale zkrátka je to tak, že se náš syn rozhodl pro dekadentní a degenerovaný životní styl. Chtěli jsme pro něj vždy jen to nejlepší. Bylo by to tak jednoduché. Jen by se musel dát trochu dohromady, seriózně vystupovat, něčím chtít být... a mohl by převzít im-

périum svého otce. Ale dokud není připraven to udělat, nemáme s ním nic společného – a to on ví.“

Fanny se bezmocně dívala chvíli na ni, chvíli na strýce. Proč se ještě neotočil?

„On vás *miluje*. Touží po své rodině. Nedokáže být jiný, než jaký je. Ale to přece ani nemusí. Můžete ho mít rádi za tolik věcí... Kdybyste udělali jen jeden vstřícný krůček, tak...“

„Myslím, že jsme skončili,“ přerušila ji teta chladně. „Je od tebe milé, že jsi náš navštívila, drahé dítě.“

Ohledně Schlomova *degenerovaného* životního stylu by Fanny bývala ráda ocitovala svou oblíbenou autorku, lékařku Annu Fischerovou-Dückelmannovou, která jasně popsala, že láska může mít mnoho podob, že tomu tak bylo vždy a že to je zcela přirozené. Ale byla si jistá, že by stejně narazila na nepochopení.

Rozloučila se a nechala se doprovodit ven.

Možná sem vůbec neměla chodit. Ale když si uvědomila, že neví, co s ní Waidring zamýšlí, chtěla pro Schloma vykonat nějaký dobrý skutek. Ale bylo to k ničemu – patrně mu tím dokonce spíš uškodila, než že by mu pomohla.

Večer seděla Fanny pozdě do noci ve svém pokoji a kreslila. Obvykle své nadání využívala k tomu, aby vytvářela skici ran nebo změněných orgánů. Dneska měla ale na práci něco jiného.

Krčila čelo, zatímco její tužka klouzala po papíře. Kdyby se někdo hodně snažil, rozpoznal by Tildin obličej. Ale nakreslený měl jen velmi málo společného se vzpomínkou, kterou měla Fanny v hlavě, takže šlo spíš o jakýsi mdlý stín. Zakroutila hlavou a zmuchlala papír. Bezvýsledné. Zachytit jemné rysy obličej je mnohem složitější než nakreslit bodnou ránu. Vzdechla a lehla si na postel. Možná že kreslení bylo stejně až to druhé nejlepší, pokud si chtěla vzpomenout na svou přítelkyni. Kdykoli zavřela oči, viděla ji tak jasně a zřetelně, jako kdyby stála vedle ní.

Bolestné a krásné zároveň, protože to cítila tak, jako kdyby bylo všechno zase normální. Ale zatímco Fanny upadala do spánku, tento hřejivý pocit z ní postupně vyprchal.

Nejprve viděla, jak se smíchem kráčejí s Tilde po ulici, ale pak jako by se na jednou setmělo. Musela pustit Tildinu ruku. Náhle se ocitla před obrovským, zlatým zrcadlem, v němž neviděla samu sebe, své rezavé vlasy, jednoduchou sukni a halenku, ale Tilde v jejích pestrobarevných šatech, vyšší než Fanny, blondaté vlasy svázané.

Její nejlepší přítelkyně jako by na ni volala a bouchala z vnitřní strany do zrcadla.

Fanny zvolala její jméno, ale Tilde je zřejmě také neslyšela. Na Tildině straně zrcadla se začal prostor plnit vodou, už jí dosahovala ke kolenům.

„Takhle křičela, když jsem si ji bral k sobě.“

Vedle Fanny se objevil Waidring a bez milosti shlížel dolů na Tilde.

„Doufala, že jí přijdete na pomoc, ale vy jste připustila, abych pokračoval.“

Voda už stoupala Tilde nad ramena, její rány do zrcadla byly stále slabší.

„Prosím,“ žadonila Fanny. „Udělám všechno, když ji pustíte.“

„Příliš pozdě,“ zašeptal Waidring a kývl směrem k zrcadlu.

Tilde plula ve vodě. Vlasy se jí pohupovaly sem a tam jako chaluhy. Oči měla otevřené a zdálo se, že zírají na Fanny.

„Otázkou zůstává, co uděláte, když si odnesu někoho dalšího?“

Přeložila Věra Kloudová